

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **A. P.**

skazanej z art. 177 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 czerwca 2023 r.,

zażalenia obrońcy skaranej na zarządzenie Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 20 stycznia 2023 r., sygn. akt VI WKK 1/23, w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt VI Ka 652/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 24 maja 2022 r., sygn. akt VI K 671/21, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 20 stycznia 2023 r. odmówiono przyjęcia kasacji na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zażalenie na to zarządzenie wywiódł obrońca skaranej zaskarżając go w całości i zarzucając:

a) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 523 § 1 k.p.k. poprzez uznanie, że kasacja w przedmiotowej sprawie nie spełniała przesłanek do jej wniesienia w zakresie sformułowanych zarzutów, podczas gdy kasacja została

oparta na rażącym naruszeniu prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia;

b) naruszenie art. 530 § 2 k.p.k. poprzez odmowę przyjęcia kasacji, podczas gdy kasacji nie oparto na innych powodach niż wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. i nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k.;

W konkluzji żalący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne w sposób oczywisty.

Na wstępie należy zwrócić uwagę skarżącemu, że podstawę prawą zaskarżonego zarządzenia stanowi art. 523 § 2 k.p.k., stosownie do treści którego kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności **bez warunkowego zawieszenia jej wykonania**. Wystarczającym jest zatem przypomnienie, że A. - w imieniu której także kasację wywiódł autor zażalenia – została prawomocnie skazana na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat.

Z uzasadnienia zażalenia jednoznacznie wynika, że jego autor nie zauważa ograniczenia przedmiotowego dot. treści wyroku, wynikającego w ww. normy prawnej, przesądzającej o treści zaskarżonego zarządzenia, koncentrując się na rozważaniach, dotyczących interpretacji pojęcia „rażącego naruszenia prawa”, o którym mowa w paragrafie pierwszym ww. przepisu (a nie - jak błędnie wskazuje autor w uzasadnieniu zażalenia - w art. 530 § 1 k.p.k.). Już tylko z tej przyczyny zażalenie należało ocenić w kategorii oczywistej bezzasadności, bowiem wywody w nim zawarte pozostają bez wpływu na jego treść.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

(W.B.)

[ms]

